

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΟΛΙΒΕΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

Ή εκείνη ήταν λεπτή, με μαλλιά σταχτιά, δέρμα άσπρο και διάφανο που το έβραβε κάποτε μία ξαφνική κοκκινάδα. Ή κινήσεις της ήταν επιφυλακτικές, το χαμόγελό της δειλό, ή φωνή της βραχνή και αβυσμική.

Ή εκείνος ήταν ψηλός, κομψός, με βλέμμα άνησχο, με τρόπο που μερικές στιγμές έπιανε μία σκληρότητα χαρακτοριστική.

Με δύο λόγια ήταν κι' οι δύο τους ένα ζευγάρι πολύ παράξενο. Βλέποντάς τους κανείς τους νόμιζε για νεοπανθούς, κι' άγαμημένους τρελλά.

Ή εκείνος πάντα προσεχτικός έσπευδε να την σκεπάζει όταν ό άέρας φουρούσε πιά δυνατά.

Ή εκείνη πάντα προσολιμένη σ' αυτόν τον κίτταζε στά μάτια, σαν ένα μικρό ζώο άνησχο και πιστό.

Άπόφευγαν την μοναξιά, τά μέρα όπου οι έρωτευμένοι μπορούν να περπατούν χωρίς να τους άνησχοούν οι άδικαιότητες.

Ή επιζητούσαν πάντα την συντροφιά, τό θόρυβο, τόν κόσμο.

Στις 2 τό πρωί, όταν ή σάλας του μεγάλου νυκτερινού κέντρου ήταν γεμάτες από ξενυχτάρηδες, πήγαν και' αυτοί εκεί. Κάθονταν σ' ένα τραπέζι, προσκαλούνταν κι' άλλους να τους κάνουν συντροφιά κ' έπιναν.

Και μόνο όταν και' ό τελευταίος πιά πελάτης άφησε τό μενιά, άποφάσισαν κι' αυτοί να φύγουν. Και τότε έπέστρεφαν αργά-αργά στό σπίτι τους.

Πολλά διαδίδονταν για τό άνδρόγυνό αυτό. Κανείς όμως δεν μπορούσε να πη πως ήξερε την πραγματική αλήθεια.

Μιά συνουσία τους την οποία άκόμα κατά τυχρή, ένα βράδι στο τραπέζι του μπαζαρά μ' έκανε για ένδιαρεβή για τό άνδρόγυνό αυτό και να παρακολουθήσει στενότερα τή ζωή τους.

Δεν μπόρεσε όστόσο να μάθω πολλά πράγματα.

Ή ζωή τους ήταν γεμάτη από τρωχέρεις, άελετιστικές αντίθεσεις. Ή εκείνος μίσησε για τή γυναίκα του με άγάπη με παθος κι' όμως έστρεφε άμέσως άλλου τό κεφάλι του μόλις αντίκριζε τό βλέμμα της. Δεν μπορούσε να όπορφή την άνουσία της κι' όμως τραφούσε πίσω τό χέρι του μόλις τά δάκτυλά της άγγιζαν τά δικιά του.

Ή εκείνη όπορφε πολύ από την στάση του αυτή.

Από μόνον σθένος μου μαζί τους δεν μπόρεσαν να με κάνουν να μάθω τίποτε περισσότερο για τή μοναχική ήπαρξή τους.

Ύστερα χωριστήραμε.

Άπό τά κίττα-ποτά που μου έστειλαν μάθαινα ότι περνούσαν τό φθινόπωρο στο Μπαρζότζ και την άνοιξη στην Ιταλία.

Καίτοι έπαυαν πιά να μου γράφουν.

Μετά ένα χρόνο συνήθησα μία μερα εκείνον. Έστρεψε να με πη σ' ένα ρεσταوران του δάσους της Βουλώνης. Στους τρόπους του είχε κάτι τό πιο ήσυχο τώρα, τό πιο έλεειθρο.

Στην άρχή νόμιμ πως ήθελε να μ' άποφύγη. Μά γελώστηκα. Κι' όταν πήγα κοντά του μου έλεε :

— Νά με συγχωρήσετε! Δεν σας διέκρινα άμέσως! Είμαι τόσο άποροφθήμενος κατά τις σχέσεις μου... Καθήστε σάς παρακαλώ. Δεν πιστεύω να μου κρατάτε καζία που δεν έξακολουθήσα να σας γράφω... Μέσα στην άναστάσιση της ζωής μου...

Τότε μόνο παρατήρησα πως φορούσε πένθος.

— Πέθανε ή γυναίκα μου! μου έλεε.

— Όσο κι' άν ήταν θλίβρη ή είδηση αυτή δεν παραξευεύτηκα που την μάθαινα, γιατί τό δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα μου φαινόταν πάντα άδύνατο, έτοιμο να λυγίση στην πρώτη βίαιη πνοή τ' άνέμου... Ή εκείνο όμως που μου έκανε έντόποση ήταν ή άφέλεια του συζύγιου όταν μου έλεε πως πέθανε ή γυναίκα του, άφέλεια που δεν φανερούσε κανένα άπολύτως συναισθημα χαράς ή πόνου...

— Ναι! πέθανε! μου ξανάλε.

Τον κίτταξα σιωπώντας. Άδώς πέταξε έξω από τό μαζάρι που κρατούσε στό χέρι του και με φωνή που γινόταν δόλονα τό βαθεία μου έλεε :

— Με βρίζατε πολύ ήσυχο, πολύ ήμερο, δεν είνε έτσι; Και τά θυμάστε βέβαια τά παραμύθια που διηγόταν για μάς ό κόσμος. Όκία, λοιπόν, ότι λέγανε ήταν ψέματα. Άλλοστε ή πραγματικότες ήταν πιο φοβερή.

Σώπασε για μία στιγμή, πήρε βαθεία την άναπνοή του και ξανάρχισε να λέη :

— Ναι, κύριε μου, ή πραγματικότες είνε πιο φοβικαέα γιατί

ή γυναίκα μου είχε πεθάνει κι' άλλη φορά! Θα νομίστε πως είμαι τρελλός. Όχι, δεν είμαι τρελλός, ξέρω τι λέω και σάς λέω όλη την αλήθεια. Ή γυναίκα μου πέθανε δύο φορές!... Την πρώτη φορά πέθανε τρεις μήνες ύστερα από τό γάμο μας. Ένα βράδι γυρίζοντας στό σπίτι την βρήκα χλωμή, άναίσθητη. Φώναζε ένα γιατρό, μά δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα και μετά δύο μέρες ή γυναίκα μου πέθανε. Το βράδυ, μετά την κηδεία της, δεν ξέρω πως, μουθε έξω από ή ιδέα πως ή γυναίκα μου δεν είχε πεθάνει πραγματικώς, πως την έθαψαν κατά λάθος ζωντανή.

Μιά τρομερή άγωνία με κατέλαβε τότε. Και χωρίς να πώ τίποτα σέ κανένα, μετρά τό ίδιο βράδι στο νεκροταφείο, άνοιξα τό μνήμα της γυναίκας μου, έσπασα τό φέρετρο και φορτώθηκα τό πτώμα της στον όμο και τό κοβάλασα σπίτι μου! Τότε...τότε έγινε κάτι τό τρομερό, κάτι τό απίστευτο! Ή γυναίκα μου συνήθε, ξέπλητος ξαναζωνάνεψε!...

Φανταζοσθε, κύριε μου, τή χαρά μου! Μ' αλλοίμονο!... Ή χαρά μου δεν βράσταζε πολύ, παρ' ό μόνον μία στιγμή... Ύστερα... Όταν έσπασα να την άγκαλιάσω ή σκέψη πως τό όμμα εκείνο είχε μείνει άναμεσα στους πεθαμμένους μ' έκανε να χαρούσο, μου σταμάτησε την καρδιά, μου άναστάτωσε το νο... Προσπάθησα να διώξω τη μαυρή αυτή σκέψη άπ' τό μυαλό μου, μά δεν τό κατορθώσα. Κάθε προσπαθεία μου να τό πετύχω σπάηθε μάταιη... Το χόμα που την είχε σκεπάζει άφησε στο δέμα της μία μυροδιά, που τίποτα δεν μπόρεσε να τή διώξη... Έλπισα πως όλ' αυτά θα περνούσαν με τον καιρό, μά τότε ζάκον. Νόμισα πιά πως ζούσα πλάι σε μία πεθαμένη. Κι' όταν μιλούσε μου φαινόταν πως μίσησε κάποιος άπ' τον άλλο κόσμο!... Τά χέρια της είχαν μία φοβητή κωνάδα, τά μάτια της μίαν άνε-ζήγητη θολάδα, τό στόμα της μία γεύσι χώματος, που μου έκανε άνο-κάτω την καρδιά... Ή ιδέα αυτή κατόπρεσε τό καθετί γύρω μου. Την τρωχάσε όταν την κίτταξα, όταν μ' άγγίζε... Είχε σπομησθε κι' αυτή πως κάτι τό έστακο συμβαίνει και φροντίζα με πιά να μη μόνουμε τοτ' μοναχί μου.

Μολταύτα πολλές φορές άπλόωνόταν τ' άγαπημένα της χέρια μου λέγει :

— Τι σούκανα; Γιατί μ' άποφείγεις έτσι;

Και όμως ποτέ δεν είχε τή δύναμη να της πώ :

— Σε φοβάμαι!...

— Γιατί τότε θάπρεσε να της πώ όλη την ιστορία της νεκροφανεάς της, την όλοια άγνοούσε, της ταφής της, από πού ξαναγύρισε πίσω στο σπίτι της, σ' έμένα, να της εξηγήσο την άηδία μου, τό φοβο που μου ένέπνε...

— Είπατε λίγες στιγμές σ' έπειτα ελεε άναστενάζοντας :

— Καλύτερα πούγινε έτσι. Ήταν προτιμότερο να πεθάνη. Ναι, κύριε μου, προτιμότερο, γιατί τώρα μπορώ να την άγαπώ, χωρίς άηδία και χωρίς φοβο. Είνε πιά μία πεθαμένη που μοιζεί μ' όλες τις άλλες πεθαμένες. Μία πεθαμένη μέσα στον τάφο της!...

ZAK OLIVER

Ήτσι ζήσαμε σ' όλη μας τή ζωή...

...Ήτσι ζήσαμε όλη μας τή ζωή. Και τώρα που πέθανε για δεύτερη φορά νομίζω πως πέθανε από τή λύτη της για τό φέροσμο μου, τό άκατανόητο σ' αυτήν... Μά τι μπορούσα να κάνω... Τι!...

Σώπασε λίγες στιγμές σ' έπειτα ελεε άναστενάζοντας :

— Καλύτερα πούγινε έτσι. Ήταν προτιμότερο να πεθάνη. Ναι, κύριε μου, προτιμότερο, γιατί τώρα μπορώ να την άγαπώ, χωρίς άηδία και χωρίς φοβο. Είνε πιά μία πεθαμένη που μοιζεί μ' όλες τις άλλες πεθαμένες. Μία πεθαμένη μέσα στον τάφο της!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΤΕΧΝΗ!

Ό μεγάλος Ισπανός ζωγράφος Βελάσκομει είχε κάνει κάποτε τό πορτραίτο ενός εγγενησού όνομα Παρέζα, ό οποίος είχε πέσει στη δυσμενεία του βασιλέως.

Το πορτραίτο αυτό ήταν τόσο φυσικό, ώστε ό βασιλέως, όταν πήγε μία μερα να δη τον Βελάσκομει στο ζωγραφικό του, μόλις τό αντίκρισε ένόμισε ότι είχε έμπρός του τον ίδιο τον Παρέζα, και με θυμό έφώναξε :

— Έδώ είσαι άκόμη; Έγώ, διέταξε έντούτοις ν' άναχωρήσης για τον τόπο της έξορίας σου τό ταχύτερον!...

Βλέποντας όμως ότι ό Παρέζα δεν άπαντούσε τίποτα, άντέληφθ τό λάθος του, και γυρίζοντας προς τό ζωγράφο ανέκραξε :

— Άρχίζω να σέ φοβούμαι!... Με έξαιμας να ιδώ ένα φράντασμα!...